

[Lisbet Hindsgaul.]

getter. I dette Lovforslag er der imidlertid ikke Tale om store Summer, idet Merudgiften til den foreslaaede Lønforhøjelse til de 600 Distriktsjordemødre, vi har her i Landet, for Kommunernes Vedkommende i alt kun andrager 138 000 Kr. og for Statens Vedkommende 55 000 Kr., og da Lovforslaget ifølge den højtærede Indenrigsministers Fremsættelsestale har været forelagt Købstadforeningen og Amsraadsforeningen, som i det væsentlige har tiltraadt det, har mit Parti ingen Betænkeligheder haft ved at støtte Forslaget, ja, jeg kan tilføje, at vi endogsaa med Glæde og Tilfredshed gaar ind for dette.

Det er jo en kendt Sag, at Distriktsjordemødrene lever under yderst beskedne Forhold, og enhver af os vil vide, at med den nuværende ringe Grundløn paa 700 Kr., stigende med 100 Kr. hvert tredje Aar til 1000 Kr., kan der ikke slaas store Slag. Det er et meget snævert Budget, som danske Distriktsjordemødre er undergivet, og Omkostninger er der ved ethvert Arbejde og ved dette specielle Arbejde i særlig høj Grad. Hvis man blot tænker paa, hvad det koster at anskaffe en Telefon, kan enhver forstaa, at Jordemødrenes Krav om Lønforhøjelse er afgjort paakrævet, og derfor tror jeg at kunne sige, at mit Parti vilde have vist sig endogsaa meget forstaaende, selv om den højtærede Minister i højere Grad havde støttet Distriktsjordemødrenes eget Krav om en endnu højere Grundløn. Distriktsjordemødrenes Krav gik ud paa 1 200 Kr.s Grundløn, stigende hvert tredje Aar med 200 Kr. til 1 800 Kr. Ministeren har ikke ment at kunne tiltræde dette, men har i sit Forslag anvist en Mellemvej, idet Grundlønnen foreslaas fastsat til 900 Kr., stigende til 1 300 Kr., og da dette Forslag betyder en afgjort økonomisk Forbedring for vore Jordemødre, kan vi fra mit Partis Side ogsaa give dette vor fulde Tilslutning.

Ifølge den i § 8, Stk. 2, indsatte Bestemmelse giver første Ansættelse som Distriktsjordemoder efter det fyldte 40de Aar som Regel ikke Ret til Pension. Dette er i Forhold til anden Lovgivning naturligvis rigtigt, men jeg vil meget gerne bede den højtærede Indenrigsminister om paa dette særlige Omraade at se saa venligt og forstaaende som vel muligt paa de Undtagelsestilfælde, der maatte komme til at foreligge, og strække Pensionsretten saa vidt, som det er gør ligt. Saa svært det kan være at arbejde under daarligere økonomiske Forhold, og saa sent mange kommer ind i dette Ar-

bejde, kan det i en Overgangsperiode komme til at stille sig meget alvorligt for dem, der rammes af denne Lovbestemmelse.

Naar vi imidlertid fra mit Partis Side med saa stor Beredvillighed gaar ind for at forbedre de økonomiske Vilkaar for Distriktsjordemødrene, vil vi paa den anden Side ogsaa tilraade, at man i det fremtidige Lovgivningsarbejde er opmærksom paa, at Distriktsjordemødrenes Arbejde afgiver megen overflødig Tid. Enhver af os ved, at Jordemødrene klager over, at der er for lidt at bestille og for megen Tid til egen Raadighed. Derfor synes vi, at der udmærket kan blive Lejlighed til at udbygge Jordemødrenes Gerning, naturligvis kun paa de Felter, som er beslægtede med deres specielle Opgave. Jeg nævner som et Eksempel paa, hvad jeg kunde ønske i saa Henseende, et løvfæstet Svangerskabstilsyn eller en Svangerskabskontrol, hvad man nu vil kalde det, et Arbejde, hvorved Jordemødre og Læger — i denne Forbindelse navnlig Jordemødrene — med større Opmærksomhed skulde følge de forskellige Kvinders Svangerskab og muligvis derigennem forebygge Katastrofer af denne eller hin Art — efter min Mening en paakrævet Opgave ogsaa befolkningsmæssigt set —, idet det for den enkelte kan være af yderste Vigtighed at blive fulgt i denne for en Kvinde saa vanskelige Periode. Men det er kun et enkelt Eksempel. Jeg husker, at vi, da vi havde Loven om Sundhedsplejersker til Behandling her, forsøgte, om Jordemødre inden for dette Omraade kunde paatage sig en Uddannelse og et Arbejde, men fra Jordemødrenes Side blev vi dengang afvist, fordi dette Arbejde ikke kunde forenes med det, der er specielt for Jordemødre.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Ingeborg Hansen) talte indgaaende om Jordemødrenes Krav paa Ferie, og jeg vil meget gerne ind paa en Drøftelse af, hvad det ærede Medlem anførte herom; vi kan jo i Udvalget tale om Tingene og muligvis komme med en samlet Indstilling til Ministeren. Men ellers vil jeg sige angaaende Jordemødrenes Krav om Ferie i Henhold til Lov om Ferie med Løn af 7. Marts 1938, at den Betænkelighed, den højtærede Indenrigsminister her har haft, kan jeg ganske dele. Dog ikke af praktiske Hensyn. Jeg ser nemlig saaledes paa det, at den Samfundsopgave, som Jordemødrene har paataget sig, indeholder saa stort et Ansvar over for Menneskers Liv og Fremtid og er en saa stor samfundsmæssig Opgave, at den slet ikke kan sidestilles med